

Dimarts 28 de durant l'any

Text de l'Evangelí (Lc 11,37-41): En aquell temps, quan Jesús hagué acabat de parlar, un fariseu va convidar-lo a menjar a casa seva. Jesús hi anà i es posà a taula. El fariseu es va estranyar quan veié que no s'havia rentat ritualment abans de dinar. El Senyor li digué: «Vosaltres, els fariseus, purifiqueu per fora copes i plats, però per dins sou plens de rapacitat i dolenteria. Insensats! El qui ha fet el defora, ¿no ha fet també el dedins? Doneu com a almoïna allò que hi ha a les copes i als plats, i llavors sí que tot us quedarà purificat».

«Doneu com almoïna allò que hi ha a les copes i als plats, i llavors sí que tot us quedarà purificat»

Mn. Pedro IGLESIAS Martínez
(Rubí, Barcelona, Espanya)

Avui l'evangelista situa Jesús en un banquet: «Un fariseu va convidar-lo a menjar a casa seva» (Lc 11,37). En bona hora se li va ocórrer! Quina cara deuria fer l'amfitrió quan el convidat va passar de llarg de la norma ritual de rentar-se (que no era un precepte de la Llei, sinó de la tradició dels antics rabins) a més de censurar-los-hi contundentment a ell i al seu grup social. El fariseu no va encertar el dia, i el comportament de Jesús, com avui diríem, no fou “políticament correcte”.

Els evangelis ens mostren que al Senyor no li importava gaire el “què diran” ni la “correcció política”; per això, encara que a algú li sàpiga greu, aquestes coses no han de ser norma d'actuació per a qui es consideri cristià. Jesús condemna clarament l'actuació pròpia de la doble moral, la hipocresia que cerca la conveniència o l'engany: «Vosaltres, els fariseus, purifiqueu per fora copes i plats, però per dins sou plens de rapacitat i dolenteria» (Lc 11,39). Com sempre, la Paraula de Déu ens interpel·la sobre usos i costums de la nostra vida quotidiana, en la qual acabem convertint en “valors” falòrnies que miren de dissimular els pecats de supèrbia, egoisme i orgull, tot intentant “globalitzar” la moral en la correcció política per tal de no desentonar ni quedar marginats, sense importar el preu ni l'embrutiment de la nostra ànima, puix, al cap i a la fi, tothom ho fa.

Sant Basili deia que «del que més ha de fugir l'home prudent és de viure pendent de l'opinió dels altres». Si som testimonis del Crist, ens cal saber que la veritat sempre ho serà, encara que caigui foc del cel. Aquesta és la nostra missió enmig dels homes amb els quals compartim la vida, procurant de mantenir-nos nets segons el model d'home que Déu ens ha revelat en el Crist. La netedat d'esperit va més enllà de les formes socials i, si alguna vegada en dubtem, recordem llavors que els nets de cor veuran Déu. Que cadascú esculli l'objectiu de la seva mirada per tota l'eternitat.